Petrányi Julianna

Elszalasztott lehetőségek

Publio

Elszalasztott lehetőségek

Petrányi Julianna

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

A könyv szereplői fiktív alakok, ahogy a cselekmény is kitalált. Bármilyen egyezés a valósággal csak és kizárólag a véletlen műve lehet.

Előszó

Sok évig gondolkoztam ezen a történeten. Nem volt egyszerű munka eljutni a befejezésig, de úgy gondoltam, néhányan tanulhatnak a regényemből. Asztrológusként és jósként közel 40 éve foglalkozom a lelki problémáikat több-kevesebb sikerrel kezelő emberekkel. Leginkább arra szeretnék rávilágítani, hogy ma is nagyon gyakori az olyan életút, ahol az egyénben lelkileg és szellemileg egyaránt sokkal több érték lappang, de a környezete teljesen elnyomja. Sajnos, a vendégeim történetei alapján is gyakran ezt tapasztalom. Nagyon remélem, hogy sokan kézbe veszik majd a könyvemet. Kedves Hölgy Olvasóim! Ugye tudjátok, hogy a nagy Ő-vel csak egyszer találkozhattok az életben? Könyvem szereplőjének több ilyen lehetősége is volt, mégis elszalasztotta. Meg kell tanulnunk harcolni a minket feltétel nélkül szerető, megbecsülő emberért. Őszintén bízom abban, hogy sokan tanulnak a történetből.

Megszólalnak a sztálinorgonák

Cudar hideg van. Kora reggel a Kossuth Rádióban mínusz 18 fokról beszélt a hírolvasó. A hó ropog a talpam alatt, de nem fázom, a kabátomon kívül a nagymamám a Berliner kendőjét is rám terítette, ami úgy melegít, mint egy jól fűtő cserépkályha. Csak az orromon és az arcomon látszanak a zord idő piros foltjai. 8 éves vagyok, második osztályba járok. 1956-ot írunk, túl vagyunk a forradalom szörnyűségein. Úgy látszik, a jó Isten erre az amúgy is szerencsétlen országra még plusz büntetést mért, mivel nem elég a rettegés a forradalomtól, az éhezés, a borzalmak és halottak, még egy igen nagy tél is sanyargatja a magyar népet.

Nagyon sok embernek nincs tüzelője. Van néhány osztálytársam, aki az iskolában melegszik fel. Nekem szerencsém van, a szüleim, mint mindig, rendkívül sok tüzelőt vásároltak a nyáron. Most is viszek egy darab fát az iskolába. A tanító néni azt kérte, aki tud, hozzon, mert nincs tüzelőszállítás a forradalom miatt, és így nem tudják biztosítani az iskola melegét. Gyerekként szomorúan beletörődve megyek az iskolába, a sok borzalom nyomot hagyott a lelkemben.

Újból és újból a forradalom retteneteire gondolok. Olyan őrült félelemben éltünk, hiszen az oroszok minden fegyvert bevetettek, hogy minél előbb leverjék a felkelést. Kispesten laktunk, a gyorsforgalmi út mellett, közel volt a vasút is. Egész éjjel hallgattuk a tehervonatok nyikorgását, és a velük utazó orosz katonák hangoskodását. Ha tilos jelzés miatt megállt a vonat, hatalmas hangzavart keltettek az ordítozásukkal. Ha megszólaltak a sztálinorgonák, megfagyott a vér az ereinkben. A teherautóra szerelt, 25 lövedéket kilövő fegyver, amely hosszított hangot adott, akár egy orgona, sokak szerint ez az ördög fegyvere volt. Az oroszok Pestszentlőrinc felől szorították Buda felé a forradalmárokat. Szinte felettünk zajlott a háború. Ezeket a napokat sohasem fogom elfelejteni. Egy nap a szomszéd utcában élő testvérpár borzasztó dolgot csinált. Délelőtt az oroszok a távíróvezetéket ellenőrizték. A testvérpár ismert ellenálló volt, meglátták a katonát, és lelőtték. Úgy mondták akkor, hogy levették a póznáról. Rögtön nagy erőkkel keresték őket, de nem sok sikerrel. A következő éjszaka percenként lőtték fel a sztálingyertyákat. Olyan világos volt a környéken, mintha nappal lett volna. Keresték a társukat lelövő felkelőket. Utólag tudtuk meg, hogy Hollandiába disszidáltak. Nekünk meg itthagyták a bajt. Két nap múlva délután szép őszi napsütés volt. Kimerészkedtünk az udvarra, mert úgy éreztük, hogy nem történhet ma semmi rossz velünk. Anyukámék ültek a kerti asztalnál, és éppen az eseményeket tárgyalták, és abban a pillanatban akkora dörrenés, süvítés hallatszott, hogy belerázkódott még a levegő is, csattanás, és a mellettünk lévő ház tűzfalába fúródott egy lövedék. Ezt még fel sem fogtuk, és rögtön követte a következő, majd egyre sűrűbben. Apám hátán a kabátot egy repesz széttépte, őrült iramban szaladtunk a ház felé. Anyám ijedtében az asztal alá rejtett, szegény azt képzelte, hogy az megvéd engem. Már csak azt láttuk, hogy a szemben lévő ház oldala kidől.

– Ennek már a fele sem tréfa – kiáltotta apám –, azonnal indulunk Dobosékhoz a pincébe.

– Talán még nem kellene mennünk – felelte anyám. – Annyira sűrűn lőnek, hogy biztosan eltalálnak bennünket.

Apám hajthatatlan volt.

– A gyereknek szedj össze meleg holmit.

Pulóver, nadrág, és egy meleg pizsama, így indultunk a legnagyobb tűzbe.

– Ha lőnek, rögtön hasra vágódunk – vezényelt apám.

De mintha a jó Isten vigyázott volna ránk, hirtelen abbamaradt a lövöldözés. Futva ugyan, de sértetlenül elértük Dobosék házát, ami körülbelül egy kilométerre volt az otthonunktól. Dobosék azonnal kijöttek, és mivel régről ismerték a szüleimet, máris ajtót nyitottak. Legnagyobb meglepetésünkre a pincében voltak már vagy 30-an. Nagyon sokat ismertünk az ott lévők közül, mindenki nyúzott tekintettel bámult a másikra. Abban a pillanatban megszólalt egy nő a pince valamelyik árnyékos részéről.

– Jaj, Pali, magával mi történt?

Mindenki apámra tekintett. Apukám sírni kezdett, neki ez a futás a szívbetegsége miatt nem hiányzott, ahogy a forradalom sem. Ámulva néztük, hogy apám arca eldeformálódott a légnyomástól, valószínűleg akkor, amikor a kabátját egy repesz szétszakította. Hoztak neki a háziak egy fotelt, mi anyámmal egy padra ültünk. Ebben a pincében töltöttünk 3 napot, az éjszakát két széken fekve hánykolódtam végig, a mennyezeten számoltam a pókhálókat, míg nagy nehezen elszenderedtem. Ahogy lőttek, mozgott az egész ház, mintha egy hajóban ültem volna. Reggel a félelemtől annyira izzadt voltam, mintha vízzel telt dézsában töltöttem volna az éjszakát.

A néhány napos pincei tartózkodás után életünk visszaállt a régi rendjébe, újból iskolába jártam, és nem kellett félnem attól, hogy bármelyik pillanatban lelőhetnek a megszállók.

Egy kis kóstoló

Tóth tanító néni, miután vége lett a forradalomnak, az első óra kezdetekor kötelezővé tette a reggeli imát. Ez szinte minden osztálytársamat, beleértve engem is, megdöbbentett. Sokakat közülünk meg sem kereszteltek, legalább az osztály 60%-a nem járt templomba. Egyre több szülő jelent meg az iskolában, nagyon sokan úgy találták, hogy ez magánügy, mindenki saját belátása szerint nevelte a gyermekét. Aki nem tudta a Miatyánkot és az Üdvözlégyet, körmöst kapott, és akkor indult az igazi szülői áradat az iskola felé. Volt köztünk római katolikus, református, evangélikus vagy akár zsidó, ezek a lányok biztosan nem tudták az imákat, ebből aztán botrány lett. Egy napon bejött az igazgató úr, és közölte velünk, hogy mától nem kell imádkoznunk, erre nagy éljenzés tört ki az osztályban.

Otthon baj, betegség. Apukám súlyos egészségügyi gondokkal küzd, leszázalékolták, minden főszerve elégtelenül működik. Anyukám csomagolónőként dolgozik egy gyárban két műszakban, mivel apu ágyhoz kötött beteg, ezért az iskolából hazaérve én szolgálom ki. Még ekkor nem fogom fel, hogy milyen kemény és szomorú gyermekkor az enyém. Tudom, hogy tanulnom kell, éspedig jól, különben nem állhatok meg a szüleim előtt és kapom a szitkokat. Az iskolában a tanító néni gyűlöl, mert túl visszahúzódó vagyok és fáradt. Azt senkinek nem mesélem el, hogy azon az éjjelen nem aludtam, mert apukám 3 órán át köhögött, sokszor felébredek, mivel egy szobában alszom a szüleimmel, és hallottam azt, ahogy anyám forró teával és mézzel próbálta apám köhögését csillapítani. A tanító néni egy idős, rossz tekintetű, ráncos arcú, a Rákosi-korszakból visszamaradt nő, aki nem ismerte a jóindulatot, csak a saját vélt, vagy igazán átélt sérelmeivel foglalkozott. Mást sem hallok az órán, „miért nem tudod, miért nem figyelsz”. Ezt olyan hangnemben mondja, hogy a gyűjtőfogház rabjaival sem beszéltek csúnyábban. Természetesen neki is megvannak a kedvencei. Azoknak a szülőknek a gyerekei, akik jelen pillanatban magas beosztásban vannak, ők sok mindent elintéznek a tanító néninek, vagy busásan megajándékozzák, például élelmiszerrel. Amit ő nagyon jó néven vesz. Ezek az osztálytársaim a kedvencei, és természetesen kitűnő tanulók. Akkor is hármast kapok a dolgozatomra, mikor kitűnő tanuló barátnőm sem talál benne hibát. Anyukám nem mer szólni, mivel nem vagyunk olyan helyzetben, hogy bármit is adjunk ajándékba. Egy alkalommal disznóvágás után édesanyám vitt a tanítónőnek egy kis kóstolót és egy darab szalonnát. Ennek láthatólag nagyon örült, ezért teljes egy hónapig nem ordítozott velem.

Így telnek a napjaim, lassan eltelik az 56-os év, karácsonyra készülünk. Apukám egyre többet van rosszul, sokasodnak a gondok, ezért szüleim közlik, nekem nem lesz karácsonyfám, mert a forradalom miatt nem hoznak Romániából fenyőt. Elcsigázva gondolunk a közelgő ünnepre, és félve készülünk a pihenőnapokra. Bennem még él a forradalom borzalma, hiszen nem elég, hogy nem volt mit enni, rettegtünk az állandó lövésektől, se éjjel, se nappal nem volt nyugalom. Ha a közelben lövöldöztek, anyám szinte a testével védett. Most szinte el sem hisszük, hogy béke van és csend. Karácsonyeste gyönyörű fa állt a szoba asztalán. Apám kifúrt egy seprűnyelet, és abba rakott fenyőágakat, amelyek annyira formásak voltak, hogy szinte lehetetlen a természetben ilyet találni. Mai napig nem értem, honnan szereztek szaloncukrot, ráadásul teljes megdöbbenésemre villanygyertyák égtek a fán. Tíz darab színes égőt szorosan összekötött apám, ez volt a világító fenyőfám. Apukám megszólalt.

– Kislányom, ezt senki sem tudhatja a szomszédok közül.

Körülöttünk annyi volt a szegény ember, hogy joggal lettek volna irigyek. Ezt az ünnepet soha nem felejtem el.

Vége lett az iskolai szünetnek, még több fát kellett vinnünk az iskolába, hogy ne fagyjunk meg az

óra alatt. Egyre többen disszidálnak az ismerőseink közül, sok közöttük a fiatal, az unokatestvérem is elmenekült a bizonytalanságból és a nélkülözésből. Végül Amerikában kötött ki, 3 év alatt jutott el oda. István nem tudott gyerekként sem belenyugodni az elnyomásba és fegyvert fogott, hosszú hónapokig bujkált, családunk minden tagja aggódott érte, bíztunk abban, hogy nem fogják el. 1957 februárjában indult útnak többedmagával. A nagy télben annak a lehetősége is fennállt, hogy valahol a határon megfagynak. Egy évig semmi hírt nem kaptunk róla, az édesanyja szinte őrületben élt. Érdeklődött utána, hátha valaki valamit tud. Nagyon sok fiatalt lelőttek a határon, előfordult, hogy két lépésre az osztrák határtól kapták el az apát, az anyát és a két gyereket. Voltak olyanok, akik a nagy tél miatt nehezen tudtak átjutni, hosszabbra sikerült az útjuk, ezért a lábujjuk vagy a lábuk feje megfagyott. Mindjárt az osztrák kórházba kerültek, szerencsére önzetlenül ápolták őket. Körülbelül minden emigráns egy évet volt osztrák lágerben, majd onnan irányították őket más helyekre. Sokan egy hónapig hánykolódtak a tengeren, míg Amerika partjaihoz értek.

A halál érintése

Szaladnak az évek. Sokkal jobb tanító néniket kapunk, oktatóink okosak, jóindulatúak, nem kivételeznek senkivel, minden gyereket egyformán jutalmaznak. Javul a tanulmányi eredményem. Ezt otthon úgy fogadják, hogy még mindig nem jó, mert nem vagyok kitűnő. Édesapám 1959 júliusában meghalt, győzött a pusztító kór. Azt a napot sohasem felejtem el, apu 3 hete a kórházban volt, és mozdulni sem bírt. A rekkenő nyárban izzott a levegő a körúton, az emberek fagylaltot nyaltak, a lányok pedig lenge, nyári ruhában udvaroltattak maguknak. Rajtam fodros szoknya és egy szellős kis blúz. Anyukámat várom a villamosmegállóban, 3 napja nem láttam, mert folyamatosan a kórházban ült, és fogta apám kezét. Leszállt a járműről, és sietve indult felém.

– Régen látott kislányom, mi újság otthon? Beszélnem kell veled, igen komolyan.

Hazaértünk, látszott rajta, hogy régen nem aludt, hiszen nem mozdult apu ágya mellől. Mint kiderült, orvosi tanácsra jött haza. Leültünk megvacsorázni, és akkor anyu belekezdett.

– Kislányom, tudod, hogy apu régóta nagyon beteg, most beszéltem a kezelőorvosával, aki közölte velem, hogy csak 1-2 napja van hátra, lassan mindegyik szerve felmondja a szolgálatot, fel kell készülnünk mindenre, ha apu nem lesz, ugyanúgy kell tanulnod, mint eddig, mi egymásra leszünk utalva. Össze kell fognunk, remélem, ezt megérted.

Igen, megértettem. Eddig is az életem a betegség és a halál körül lebegett, a gyermekkorom meghatározó élménye volt az alkalmazkodás a betegséghez. Másnap délután bevitt anyukám a kórházba, nem hittem volna, hogy utoljára látom apukámat. Boldog, fáradt mosollyal fogadott, magához húzott és csak annyit mondott: – Báránykám, nagyon vigyázz magadra! A szép zöld szeme elsötétült, és most először láttam reménytelenséget az arcán. A csontsoványra fogyott férfi sűrű, fekete haja szinte napok alatt kihullott. Hozzábújtam, és valami hideg áramlat suhant át a testemen. Akkor még nem sejtettem, hogy ez a halál érintése. Még egy kicsit néztük egymást, közben bejött az orvos, és engem kiküldtek. Nemsokára anyukám is kijött a kórteremből, és hazaindultunk. Másnap reggel szombat volt, aránylag korán ébredtünk fel, és valami furcsa érzés fogott el. Csak ennyit mondtam.

– Úgy érzem, hogy apu meghalt.

Sírva összeölelkeztünk, később anyám elindult a kórházba. Sajnos, igazam lett, hajnal 4-kor apu felszállt a mennyekbe.

Anyukámat nekem kellett vigasztalnom, és nem könnyítette meg a helyzetemet az sem, hogy a hangulata állandóan hullámzott. Gyerekként mindent megtettem, vigasztaltam, tűrtem a szélsőségeit, és azt kívántam, hogy nagyon szeressen, de ez a vágyam nem teljesült. Már-már visszaélt azzal, hogy mindig jó voltam, és szerettem őt. Tanulmányi eredményem romlott egy kicsit, ezért kezdődtek újból a szemrehányások.

Az igazgatói dicséret

A felső tagozatos osztályfőnökünk, Judit néni egy csoda volt, igen, egy emberi csoda. Jó és igazságos tanár, aki becsületre nevelt minket, abból a bölcsességből a mai napig jut nekem. Sokszor előfordult, hogy felült az első padra az osztályfőnöki órán, és olyan életrevaló tanácsokkal látott el, amelyek egész életemben elkísértek. Ha párkapcsolatról volt szó, csak annyit jegyzett meg, ha valaki udvarol nekünk, és összeveszünk vele, soha ne csapjuk be az ajtót, csak szépen csukjuk be, hogy szükség esetén újból kinyithassuk. A Mikulás-ünnepségre készültünk. Már nagylánynak tartottuk magunkat, közöltük, hogy ez az ünnep nem is érdekel bennünket. Judit néni csendben figyelt minket, így jött el az ünnepély napja. Ami úgy történt, hogy a Mikulás minden osztályba bement, és a diákok kaptak egyenként egy kis csomagot, pár szó kíséretében. Mi is feszesen ültünk a padban, és vártunk a Mikulásra. De valahogy nem akart jönni a Télapó, amikor már dél is elmúlt, és a nagyon várt vendég messze járt a krampuszaival együtt, Judit néni megszólalt.

– Ja, ti már nagylányok vagytok, ez benneteket nem is érdekel, ezért nem jött a Mikulás.

Ezek a tanítások a mai napig a szemem előtt lebegnek. 8. osztályban előadtuk a János vitéz zenés változatát. Az osztály lázban égett a próbák miatt. A lányok egymást túlharsogva jelentkeztek a szerepekre. Persze az volt a legfontosabb, hogy tudjon minden szereplő énekelni. Halmágyi tanárnő kiválasztotta az összes jól tanuló és jó hangú lányt. Iluska szerepére egy eléggé molett osztálytársunkat jelölte ki, míg a francia királylányt egy igen vékony kislány alakította. Egy gazdag lány szerepét kaptam, és a kórusban énekeltem. Minden délután próba volt, sőt még szombaton is berendeltek. János vitézt egy vékony, alacsony fiú alakította, aki Iluska hónaljáig sem ért. Egy próba sem múlt el sírás nélkül. A magabiztos, a férfiakat nagyon kedvelő Halmágyi tanárnő tornát tanított. Az operaénekes férjével dicsekedett, engem személy szerint gyűlölt, a mai napig nem tudom, hogy miért. Javában folytak a próbák, amikor szólt a tanárnő hármunknak.

– Kati, Erzsi és te, gyertek a szertárba. Figyeljetek ide, pár akkordot játszok a kis harmóniumon. Énekeljétek Iluska dalát!

Mindhárman rázendítettünk, valahogy ez még jól hangzott, de mikor egyesével kellett énekelnünk, az enyém falsra sikerült.

– Hallgass el! Ahogy a szépségeddel megfelelnél Iluskának, úgy a nyavalyás hangod olyan, ahogy tornázol.

Tudniillik nagyon bátortalan voltam a tornaórán, és az akkor már kötelezően teljesítendő 130 centiméteres magasugrást sem tudtam megcsinálni, ezért Halmágyi állandóan ordítozott velem. A próbát azért csinálta velünk, mert látta, hogy a molett osztálytárs nem alkalmas a szerepre. Végül, mivel nem talált jobbat, a kövér Iluska maradt. Két hónap alatt tanultuk be a darabot. Egy nap elindultunk a Váci utcai jelmezkölcsönzőbe.

Nekem egy kis szerep jutott, de ez nem zavart. Nagyon sok lány presztízskérdést csinált abból, ha kis szerepet kapott, én nem ilyen voltam. Sokat próbáltunk, az egész társaságot lázba hozta az előadás. Az osztályfőnökünk édesanyja is velünk tartott, mivel nem volt szülő, aki ráért volna, hogy elkísérjen bennünket. Kiválasztottuk a ruhákat. Láttam, hogy mire visszaértünk az iskolába, mindenki nagyon kimerült. Az osztályfőnököm édesanyja lerogyott egy székre az iskola folyosóján. Odamentem hozzá, és az egész osztály nevében megköszöntem a fáradozását. Judit néni könnybe lábadt szemmel rám nézett, és közölte:

– Másnap erre még visszatérünk.

Reggel az iskolába érve az osztályfőnököm bekísért az igazgatói irodába. Kaptam egy dicséretet az előző napi köszönetért, jó érzés volt, hiszen váratlanul történt a dolog. Először fel sem fogtam. Judit néni az osztály előtt is megdicsért, és kérte, küldjem be az anyukámat. Hazamentem és szóltam anyámnak, nagy boldogan.

– Anyukám, kaptam egy igazgatói dicséretet. Judit néni arra kér, hogy menj be hozzá.

– Ha lesz időm, bemegyek – válaszolta.

Borzasztóan bántott az, hogy az arcán semmiféle öröm nem látszott, nem értettem, miért. Egyszer csak megszólalt.

– Na, jól van, jól van, de ne bízd el magad, mert előttem semmivel sem vagy több, mint eddig.

Halvány mosoly volt az arcán. Így éreztette velem, hogy talán máig is szégyellnem kellene magam, mert a világra jöttem. Nem tudtam meg, mikor ment az iskolába. Abból sejtettem, hogy bent járt az osztályfőnökömnél, hogy napokig nem szólt hozzám. Ezt a kegyetlen rossz érzést csak tetézte, amikor Judit néni egy magyaróra után így szólt:

– Anna, beszélni akarok veled. A napokban találkoztam anyukáddal, aki furcsán fogta fel a dicséretet. Tudniillik közölte velem, hogy ő tökéletes, és te ezért vagy ennyire jó. Saját bevallása szerint ő önfeláldozó és tiszta lelkű, hiszen a férjét 5 éven keresztül ápolta. A kislány meg neki köszönheti az életét, mert a férje nem akart gyereket. Ezzel elköszönt tőlem és távozott.

Judit néni még hozzátette:

– Nagyon sajnállak, hogy ilyen körülmények között nevelkedsz, amiben tudok, segíted neked.

A szívtipró

Eljött az idő, amikor pályát kellett választanom. Mivel jó tanuló voltam, az osztályfőnököm mindenképpen továbbtanulást ajánlott, ami azért sem volt egyszerű, mert a szüleim nem engedték meg, hogy úttörő legyek, viszont aki nem volt tagja ennek az ifjúsági szervezetnek, az nem mehetett középiskolába. Apám merev, vaskalapos nézetei itt visszaütöttek, már akkor felértem ésszel, hogy valaki lehet attól vallásos, hogy közben tagja az úttörőcsapatnak. Nagyon sok osztálytársam így csinálta. Osztályfőnököm egy nap behívott a tanáriba.

– Nem büntethetlek a szüleid gondolkodása miatt. Ezért a felvételi lapon bejelöltem, hogy úttörő vagy.

Erről senkinek sem volt szabad tudni, mert ha rájöttek volna, hogy csalt, az osztályfőnökömet kirúgták volna, így kerültem gimnáziumba.

Miután befejeztük a nyolcadikat, hárman lányok úgy döntöttünk, hogy időnként találkozunk. Így jött az ötlet, hogy elmegyünk a Palatinus strandra. Ezt, mivel a nyáron sehova sem készültem, nagyon jó kezdeményezésnek tartottam. Gyönyörű, napsütötte reggelre ébredtünk. A Hunyadi mozinál találkoztunk, 9 órára értünk a strandra. Köztudott volt, hogy nem tudtam úszni. Ennek ellenére a lányok segítségével az úszómedence szélén fürödtünk, és kislabdával játszottunk. Egyik jó vicc a másik után, meséltük az apró hódításainkat. Miután meguntuk a vizet, és kimentünk a partra, az egyik barátnőm megkérdezte:

– Mit kérsz a büféből?

– Egy lángost.

Mivel nagyon sokára jöttek a lányok, visszamentem az úszómedence szélére nézelődni. Pár pillanat múlva megjelent egy magas, harmincas, kimondottan izmos, fecske fürdőruhás úriember. Sötétre barnult bőr, igazi hatvanas évekbeli szívtipró. Rám nézett, mosolygott, és mivel észrevette, hogy nem igazán szemezek vele, egy hirtelen mozdulattal a mélyvízbe lökött. Pillanatok alatt a két és fél méteres medence mélyén voltam. Isteni szerencsémre jöttek a barátnőim a büféből, és látták, hogy mi történik. A jobban úszó barátnőm utánam ugrott, pillanatok alatt kinn voltunk a vízből. Az úszómester nagy nyugalommal, mosolyogva nézte, hogy mi történik.

– Nem kell annyira megijedni, a hölgy, ha nagyon akar, ki tudott volna kecmeregni a vízből.

– Na, kopjon le! Örüljön, ha nem teszünk panaszt a vezetőségnél.

Ez a szerencsétlen dolog alapozta meg azt, hogy nem tanultam meg úszni, és bízni a férfiakban.

Az első matematikaóra

Gyorsan eliramlott a nyár, az ősz beköszöntével indultam az iskolába, szívszorongva léptem az első osztályba. Egy átlagos vegyes osztályba jártam. Nagyon sok bolondozás, nevetés tarkította ezeket az éveket. Ahogy beléptem a gimnázium kapuján, feltérképeztem, hogy van-e ismerősöm. Egy általános iskolás osztálytársammal máris tudtam beszélgetni. Végül pár napon belül négyen lányok jó barátok lettünk. Az első órákon megismerkedtünk az új tanárok állította követelményekkel. Mindnyájan megszeppenve ültünk a padokban, mint akik kardot nyeltek. Jöttek a felmérő dolgozatok magyarból és matekból. Minden lány a matekórát várta legjobban, nem azért, mert annyira érdekelte őket, hanem mert az oktatóra voltak kíváncsiak. Az élelmesebbek már látták, hogy egy csinos, magas fiatalember tanítja a tárgyat. Egy idős úr lett a magyartanárunk, aki sajnos egyhangú beszédével olyan unalmassá tette az órákat, hogy szinte mindenki aludt. A fiúk általában kártyáztak az utolsó padban, ebből egyszer botrány is lett. Eljött a várva várt matematikaóra, amitől különben rettegtünk, hiszen a diákok nem igazán szeretik ezt a tárgyat, azok kivételével, akik értik és nagyon megy nekik. Becsengettek, az összes lány élénk figyelemmel adózott a tanár úr belépésének. Hát igen, a tanár magas, csinos, gondozott, jól öltözött, pedáns férfi volt – tehát a nők álma. Remélem, el tudják képzelni, hogy mi kellett a kamaszlányok szívének. Csak egy kis szikra, és egy kis láng. A tanár úr körülnézett, felmérte a diákokat, majd rám mutatott. Megkért, hogy mondjam el, mit tanultam a 8. osztályban. Megkérdezte a nevemet, és Annácskának nevezett el. Nagy ijedtemben azt sem tudtam, hogy mit mondjak, persze a tanár úr feltalálta magát, biztosan sajnált is a megszeppenésem miatt, és kérdezgetni kezdett.

– Annácska! Mesélje el nekem, milyen törteket és egyenleteket ismer! Hányas volt matekból?

Elmondtam, amit tudtam, és persze azt is, hogy 3-as voltam.

– Mit gondol, hányas lesz nálam matematikából?